

Hồi 12

Tam Tuyệt Giao Đầu

Lão Hóa Tử thấy cá đã cắn câu, đưa tay ra sau lưng rút bình hồ lô xuống, ngửa miệng ực một ngụm lớn, rồi lại móc lên lưng, đưa tay áo lên quệt miệng dính đầy rượu:

- Hóa tử ta gần đây nghiên cứu được một pho chú ngữ pháp thần diệu vô biên...
- Đùng múa môi nữa, rốt cuộc là chú ngữ pháp gì mau nói cho ta biết!
- Pho chú ngữ pháp của Lão Hóa Tử ta chỉ có ba chiều, tên gọi Đả Cẩu Tam Thức.
- Mau nói lên từng chiều cho đạo gia ta nghe.
- Chiều thứ nhất tên gọi là Lực Bể Đầu Chó, chiều thức thứ hai là Móc Mắt Chó, chiều thức thứ ba là Đánh Gãy Đùi Chó!
- Hoang đường, những cái tên quái đản này có tác dụng gì?
- Tất nhiên là có, ba chiều này chuyên dùng để đối phó với Xã Đạo người!
- Đạo gia ta không tin.

Hoàng Y Thiếu Nữ và Đường Hiểu Văn thấy Xã Đạo bị người ta trêu chọc, vẫn ngây thơ không biết, không nhịn được buột miệng phải cười.

Xã Đạo lúc này mới hiểu ra, nộ khí xuất thiên, mặt đỏ như gấc mở miệng rít lên một tràng quái dị, lớn tiếng thóa mạ:

- Ngươi để mạng lại đây!

Lão dứt lời song chú ngữ đưa lên, kinh phong cuốn lên ghê rợn, quét về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử vội bốc cao chín thước, thân hình còn đang lơ lửng trên không, tả thủ bung ra nhắm mạch môn huyệt của Xã Đạo bổ xuống, Lão vừa đánh vừa nói:

- Ngươi nếm thử chiều lực Bể Đầu Chó này xem sao.

Xã Đạo lách qua bên trái, tả thường đưa lên tiếp chiêu của Lão Hóa Tử, miệng không ngớt thóa mạ:

- Đạo gia ta hôm nay nếu không rút được thịt của ngươi, từ nay sẽ không mang họ Xã nữa!

Hữu chưởng sắp chạm tả chưởng của Xã Đạo vội biến chiêu, nhanh như điện xẹt, chụp xuống tả thủ, hữu thủ co lại, chỉ phong nhắm Kỳ Môn huyết của Lão Hóa Tử bắn ra.

Hai người đều là cao thủ thượng thừa nhất thời giao đấu khiến mặt đất mờ mịt chưởng phong, bụi cát văng tán loạn, những người đứng gần bị chưởng lực dồn ép phải thối lui mấy bước.

Xã Đạo bị Lão Hóa Tử kêu bằng chó tức giận muốn ăn tươi nuốt sống lão, vận hết mượn thành công lực, phát ra toàn những độc chiêu miệng không ngớt rít lên nhưng tiếng quái dị.

Lão Hóa Tử song chưởng lay động liên tục, vừa hóa giải các chiêu thức lại vừa phóng ra thế công, miệng vẫn buông lời chọc ghẹo.

- Ngươi thử đỡ một chiêu, Móc Mắt Chó của ta!

Lúc thì Lão lại hét:

- Ngươi thử tiếp chiêu Gãy Đùi Chó này!

Xã Đạo bị chọc tức lồng lên như hổ đói.

Xã Đạo tuy tức giận, nhưng nhất thời cũng không chiếm ưu thế. Lão Hóa Tử cũng không chiếm ưu thế bởi vì Lão Hóa Tử cũng là Thần Châu Tam Tuyệt đệ tam nhân.

Nên biết Thần Châu Tam Tuyệt hơn hai mươi năm trước đã từng giao đấu với nhau, sau khi ba ngày đêm giao đấu kết quả Phong Tăng thắng Xã Đạo một chiêu, Xã Đạo hơn Lão Hóa Tử một thức, Lão Hóa Tử lại nhổ được một sợi tóc trên đầu của Phong Tăng, đem ba người lại so sánh ai cũng thắng một trận thua một trận, cho nên luận về công lực, không ai dám chắc công lực của mình hơn đối phương.

Chớp mắt đã qua mấy mươi chiêu, hai người giao đấu đang đến hồi khốc liệt...

- Dừng tay!

Phong Tăng quát lên, hai người liền ngừng thủ thối lui bảy bước.

Phong Tăng hướng về hướng Lão Hóa Tử lớn tiếng nói:

- Xú Hóa tử các người đánh nhau như vậy ba ngày ba đêm vẫn không phân thắng bại, người cố tình bênh vực cho tên súc sinh là có ý gì? Nếu không nói thực, Phong Tăng ta quyết hợp lực cùng Xã Đạo để chế phục người.

Lão Hóa Tử trợn mắt quát:

- Có gì mà phải nói, chỉ cần Lão Hóa Tử ta còn chút hơi thở, quyết không để hai người hiệp đáp Xú Tiểu tử, nếu không phục người cứ việc cùng với Xã Đạo tiến lên một lượt Hóa tử ta nếu có chút nhân mảy quyết không phải Thần Châu Tam Tuyệt.

- Được! Phong Tăng ta hôm nay sẽ cho người thấy lợi hại!

Phong Tăng dứt lời đưa mắt ra hiệu cho Xã Đạo, hai bóng người hoa lên, một tả một hữu xông về phía Lão Hóa Tử.

Lão Hóa Tử thấy hai người bất chấp luật lệ võ lâm, liền thủ tấn công mình, trong lòng thâm kêu khổ, vì lỡ lời đành miễn cưỡng nghênh địch.

Chỉ thấy Lão vận hết mười hai thành công lực, bóng chưởng chập chùng, xẹt qua xẹt lại phủ trùm lấy Phong Tăng và Xã Đạo xuất ra toàn những chiêu chí mạng. Phong Tăng và Xã Đạo cũng vận hết công lực, chưởng phong rít lên trong gió, bao trùm lấy Lão Hóa Tử, muốn Lão phải gục tại trường.

Lão Hóa Tử công lực tuy cao tuyệt, nhưng không cách nào đỡ được hai người liên thủ hợp công.

Qua nửa tuần trà, Lão Hóa Tử dần dần đuối thế, xuất chiêu không được mạnh mẽ và nhanh nhẹn như trước.

Hoàng Y Thiếu Nữ ghé vào tai Đường Hiếu Văn nói:

- Đường tử tử, Hóa tử thúc thúc sắp thua rồi!

- Hoàng Y tử tử, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

- Muốn giúp Hóa tử thúc thúc, tử tử có giận không?

- Không...

Đường Hiếu Văn chưa dứt lời, Hoàng Y Thiếu Nữ đang muốn xuất thủ nhảy vào trong vòng chiến, bỗng một cái bóng đen hoa lên trước mặt hai người, thân pháp như quỷ mị, lộn vào vòng chiến.

Bóng đen này không cần biết cũng là Tần Lâm Phong đứng một bên quan sát đã lâu, thấy Lão Hóa Tử đang bị khốn, chàng không chịu được đành nhảy vào giúp một tay.

Tần Lãm Phong phóng đến trước mặt ba người, dồn tất cả công lực vào song thủ, song chưởng đưa lên nhắm Phong Tăng và Xã Đạo quét ra một chưởng.

Phong Tăng và Xã Đạo thấy sắp xếp chế phục được Lão Hóa Tử hai người cùng lúc xuất chưởng, lại niệm tình giao hảo của Thần Châu Tam Tuyệt, không nỡ ra tay độc ác, nên lúc đưa chưởng lên đã thu bớt một nửa công lực, lúc này bất chợt thấy ngọn chưởng của Tần Lãm Phong ập đến, vội đưa chưởng lên đỡ.

- Bùng! Bùng! Hai tiếng va chạm của chưởng phong phát ra cùng lúc.

Phong Tăng và Xã Đạo bị sức chưởng chấn động thân người lắc lư không ngớt, trong lòng thất kinh.

Phong Tăng đưa mắt nhìn nhận ra người xuất chưởng chính là Tần Lãm Phong nộ khí quát lớn:

- Sức sinh, ngươi kẻ cũng lớn gan dám tập kích Phong bá bá của ngươi.
- Phong nhi không dám.
- Xú tiểu tử, sự việc đã rành rành trước mắt ngươi còn chối nữa hay không?

Lão Hóa Tử tức giận trợn mắt nhìn Phong Tăng, Xã Đạo cao giọng quát lớn:

- Hai người hợp lực để đánh với một mình ta, có còn đạo lý gì không, mà dám lên tiếng dạy đời người khác.

Phong Tăng trợn mắt nhìn Lão Hóa Tử quát:

- Lão Hóa Tử, tạm thời để lại cái đầu trên cổ của ngươi lát nữa sẽ tính!

Lão dứt lời quét ra một chưởng, về phía Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong vội lách người qua bên trái tránh ngọn chưởng, vội lên tiếng phân giải:

- Phong bá bá, hãy cho Phong nhi một thời gian để điều tra hung thủ, Phong nhi không những trợn đời cảm kích, kể cả ân sư cửu tuyền cũng được ngậm cười.

- Cảm miêng.

Xã Đạo hét lên ngắt lời chàng, rồi lớn tiếng quát:

- Những lời này chỉ có gạt được gã khùng, sao dám nói ra trước mặt đạo gia ta!
- Đạo trưởng sao lại nói vậy?
- Nếu như hôm nay chúng ta để ngươi đi, sau này vị tất đã tìm được ngươi.

- Văn bối không dám vậy.

- Ai tin ở ngươi, đừng nhiều lời, nằm xuống cho ta...

Xã Đạo chưa dứt lời, đã giơ chưởng lên quét về phía mặt của chàng.

Tần Lâm Phong thiếu não, chàng nghĩ thầm trong lòng: "Mối oan này sau này nhất định sẽ giải được".

Chàng nghĩ đến đây, song chưởng của Xã Đạo chỉ còn cách mặt vài tấc, vội lách người qua trái, hữu thủ giơ lên chụp xuống tả chưởng của Xã Đạo.

Xã Đạo vội co tay về.

Lúc này Tần Lâm Phong tức giận quát lên:

- Tiền bối, nếu cố ép, văn bối đành thất lễ!

- Tần Lâm Phong, tên sát sư nghịch đồ, hôm nay ta phải thí mạng với ngươi.

Thanh âm của Đường Hiểu Văn chợt vang lên, nàng chưa dứt lời, lòng đầy thù hận, hoa bảo kiếm chém loạn xạ về phía Tần Lâm Phong.

Lão Hóa Tử vội bước lên xuất thủ như điện, chớp lấy hữu thủ của nàng kéo lại trước mặt mình, mặt lộ vẻ tức giận nhìn nàng nói:

- Nha đầu, nếu ngươi vẫn còn mê muội như vậy, Hóa tử thúc thúc quyết để ngươi nếm thử mùi vị của đôi gân bò!

- Hóa tử thúc thúc...

Đường Hiểu Văn chỉ kêu lên một tiếng, thanh âm nghẹn ngào không thể nói tiếp được nữa, gục vào ngực Lão Hóa Tử khóc nức lên!

Tần Lâm Phong long như dao cắt, đau khổ không biết làm thế nào để an ủi nàng, chàng đang định rời khỏi đây, bất chợt Xã Đạo thét lên:

- Muốn chạy cũng không phải dễ!

Lão lắc người như điện xẹt, song chưởng giơ ra quét về phía Tần Lâm Phong.

Phong Tăng sợ Tần Lâm Phong đào tẩu khó mà bắt được, và muốn duy trì đạo nghĩa của võ lâm, bất chấp thiên hạ chê cười liền lộn người nhảy vào vòng chiến.

Tần Lâm Phong bị hai nhân vật tiền bối võ lâm bao vây vẫn không chút nao núng.

Nhưng chàng biết hai lão liên thủ, uy lực khó mà tưởng tượng, nên vừa xuất thủ đã vận dụng Chấn Thiên Chưởng. Chấn Thiên Chưởng quả không hổ danh là tuyệt học bí kiếp của võ lâm, ảo diệu khôn lường.

Tần Lâm Phong dùng toàn lực để giao đấu, chỉ thấy chàng thi triển thân pháp như quỷ mị, xuyên qua lại trong bóng chưởng của hai người, chưởng lực của chàng bao gồm cả cương lẫn nhu, tốc độ kinh hồn, mới qua vài chiêu, đã khiến hai người lúng túng không thể thi triển tuyệt chiêu.

Phong Tăng và Xã Đạo bình sanh kiêu ngạo tự phụ không có đối thủ, không ngờ hôm hai người liên thủ vẫn không khắc chế được chàng, còn bị chưởng lực của chàng khống chế, trong lòng vừa tức vừa sợ.

Xã Đạo trong lúc tức giận đã mắc phải tật cũ, luôn miệng rít lên những tràng quái dị!

- Xú Tiểu tử, đừng mất nhiều thời giờ nữa, mau khống chế hai lão đi.

Hóa Tử đứng bên ngoài lên tiếng nhắc nhở chàng.

Tần Lâm Phong lúc này đang lâm vào cảnh khó xử. Đương nhiên rồi! Bởi vì tuy Lão Hóa Tử đã lên tiếng nhắc nhở những người trong võ lâm, thà chết còn hơn bị nhục rất coi trọng danh tiếng, chàng không muốn hai Lão, lại bị thua dưới chưởng lực của mình, tránh khỏi mất mặt, nhưng chàng lại không thể để hai Lão bắt được chàng vừa đánh vừa suy nghĩ bất chợt nảy ra một ý.

Lúc Phong Tăng và Xã Đạo đang hoa chưởng quét về phía chàng.

Tần Lâm Phong song chưởng đưa lên trước ngực, đợi chưởng của hai người khi chỉ còn cách thân vài tấc, chàng liền hít một luồng chân khí, vận toàn bộ công lực nhắm hai ngọn chưởng đẩy ra.

Bùng một tiếng Phong Tăng và Xã Đạo bị chấn động thối lui năm bước.

Tần Lâm Phong bị đẩy thối lui ra ngoài ba trượng, vẫn chưa đứng vững, ngồi phịch xuống đất, hình như thọ thương rất nặng.

Phong Tăng và Xã Đạo tưởng chàng bị thương, đang muốn phóng tới kết thúc tánh mạng của chàng.

- Đứng lại! Không được vọng động.

Lão Hóa Tử phóng ra chặn ngay trước mặt hai người, lớn tiếng quát hỏi:

- Hai người quả không biết điều!

Xã Đạo trợn mắt đáp:

- Ai nói không biết điều! Xú tiểu tử bị trúng một chưởng của đạo gia ta, chấn thương...
- Cầm miệng, ai nói hấn bị thương?
- Hấn bị Xã Đạo ta đánh bay ra ngoài ba trượng, ai cũng trông thấy, sao dám nói là không?

Lão Hóa Tử nghe xong, phá lên cười một tràng, lắc đầu, Lão thở dài như nói với mình:

- Thiên hạ có hạng người mặt dày này thật hổ thẹn.

Xã Đạo tức giận hỏi lại:

- Xú Hóa tử, ai hổ thẹn?
- Thì ngươi ra còn ai nữa?
- Đạo gia ta sao phải hổ thẹn?

Lúc này Phong Tăng và Xã Đạo đang hợp chưởng quét về phía chàng.

- Người ta có lòng nhân hậu, sợ rằng hai người bị thối lui hai bước, mất mặt với thiên hạ, nên đã cố ý thối lui ba trượng ngoài che đi cái xấu của hai ngươi, ai ngờ ngươi không biết điều, lại mặt dày, truy sát người ta.

Xã Đạo chớp mắt nói:

- Đạo gia ta không tin!
- Ngươi không tin?
- Đương nhiên rồi.
- Ta hỏi ngươi, với công lực của ngươi, kẻ nào bị trúng một chưởng bay ra ngoài ba trượng, kết cục như thế nào chắc ngươi cũng biết.

Hoàng Y Thiếu Nữ lúc này lên tiếng:

- Đương nhiên là ngũ tạng đập nát, gân cốt đứt ra rồi.

Xã Đạo liếc nhìn Hoàng Y Thiếu Nữ cất tiếng cười nói:

- Nghe thấy chưa, xú hóa tử, cô nương nhà người ta còn thông minh hơn cả ngươi.

Lão Hóa Tử nghe xong phì cười nói:

- Nghe giọng của ngươi, thì những lời của cô nương đây vừa rồi nói hoàn toàn không sai.

- Chính phải.

- Kể ngũ tạng đập nát, chỉ có thể xuống Diêm Vương điện để khai báo họ tên, làm sao mà đứng lên được!

- Người xem.

Lão Hóa Tử nói xong đưa tay chỉ ra chỗ mà Tần Lãm Phong lúc nãy thối lui. Xã Đạo đưa mắt nhìn chỉ thấy Tần Lãm Phong đang từ từ đứng dậy, mặt mày tươi cười, lúc này Lão mới biết lời của xú hóa tử là đúng, giật mình đứng sững trên mặt đất!

Phong Tăng đứng bên cạnh lắc đầu thở dài.

Xã Đạo tức giận hừ một tiếng đáp:

- Đã như vậy, Xã Đạo ta cũng không thể ở lại đây để bêu xấu mặt mình nữa, hẹn ngày tái ngộ.

Nói xong lão thi triển thân pháp phóng đi mất hút.

Tần Lãm Phong phóng đến trước mặt Phong Tăng khom lưng hành lễ nói:

- Lúc này, Phong nhi vô ý mạo phạm xin bá bá tha tội!

Phong Tăng được nếm mùi lợi hại của chàng, lúc này đành gật đầu nói:

- Ta hạn cho ngươi nửa năm, nếu không điều tra được hung thủ, lúc đó sẽ tìm người để đòi mạng!

Lão dứt lời quay lại nói với Đường Hiếu Văn:

- Lúc này nhị sư ca của con đã xuống núi, không biết đi đâu, Phong bá bá đi tìm hẩn đây.

Lão dứt lời thân hình khẽ lay động lướt đi như một luồng khói nhẹ chớp mắt đã khuất dưới chân núi.

Tần Lãm Phong bước đến trước mặt Đường Hiếu Văn lên tiếng:

- Sư muội cứ an tâm ở đây dưỡng bệnh, ngu huynh dù tan xương nát thịt, cũng quyết phải tìm cho được thảo dược để trị bệnh cho sư muội.

Đường Hiếu Văn tức giận quay mặt đi không thèm để ý đến lời nói của chàng.

Hoàng Y Thiểu Nữ thấy vậy đang định lên tiếng...

- Sư muội, bảo trọng ngọc thể!

Thanh âm vừa dứt Đã không còn thấy bóng dáng của Tần Lãm Phong.

Hoàng Y Thiếu nữ đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền kêu lớn.

- Tần công tử, xin dừng bước!

Nàng vừa dứt lời thì bóng chàng đã mất hút.

Hoàng Y Thiếu Nữ vội quay lại nói với Đường Hiếu Văn:

- Đường tỷ tỷ, muội có việc muốn nói với Tần công tử, xin tạm biệt.

Nàng nói xong liền lướt đi không bao lâu đã mất dạng.

Lão Hóa Tử cũng vội lướt theo.

Lúc này bên Thần Đăng Nhai chỉ còn lại có một mình Đường Hiếu Văn, bất chợt một giọng nói vang lên bên tai nàng:

- Văn nhi, mau theo sư phụ trở về.

Đường Hiếu Văn quay đầu lại nhìn, nhận ra Diệu Thường Đạo Cô Đã ở bên mình từ lúc nào rồi, nàng khẽ gật đầu rồi vội phóng theo sư phụ.

Lại nói Tần Lãm Phong đi suốt cả đêm, ra khỏi khu vực Thanh Thành thì trời cũng rạng sáng, chàng lúc này đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bất chợt nghe tiếng giao đấu phát ra nơi rừng tùng cách chỗ chàng khoảng mười dặm, chàng liền phóng người về phía đó, vừa tiến vào rừng, đưa mắt nhìn đã nhận ra Kim Diện Bà Bà và Tứ Đại Hộ Pháp của Đông Hải Bồng Lai Đảo đang giao đấu với Hồng Y Lão Tẩu cùng với hai lão nhỏ mặt.

Hai Lão này mặt nhỏ như mắt chuột lộ vẻ hung ác, thoạt nhìn cũng biết là không tốt.

Tuy vậy, công lực của hai lão già này cao thâm khôn lường, đang bao vây Tứ Đại Hộ Pháp dồn ép họ chỉ còn nước né tránh, chớ không đủ sức để phản công.

Lại qua mười chiêu Kim Diện Bà Bà đang giao đấu ngang ngửa với Hồng Y Lão Tẩu, liếc mắt nhìn thấy Tứ Đại Hộ Pháp đang núng thế, càng thêm nóng ruột, xuất chiêu mãnh liệt hơn quyết hạ thủ Hồng Y Lão Tẩu.

Tần Lãm Phong nhớ lại mục đã tương trợ mình lúc bị Hồng Y Lão Tẩu đánh lén trong Thiên Sư Động, nhớ lại cảm tình của Hoàng Y Thiếu Nữ dành cho mình, nay thấy người của Đông Hải đang gặp nguy hiểm sao lại có thể xuôi tay đứng nhìn...

- Dừng tay!

Tiếng hét như sấm của chàng đã khiến cho những kẻ có mặt xung quanh thất kinh vội ngưng thủ thối lui bảy bước.

Hồng Y Lão Tẩu trông thấy chàng, cất tiếng cười nham hiểm:

- Oan gia, oan gia, Lão phu đang muốn tìm kiếm người, người lại tự dẫn xác đến, hôm nay ta quyết đòi lại món nợ một chuông nơi Thiên Sư Động.

Lão dứt lời quay đầu về phía hai lão già lạ mặt nói:

- Hắn chính là tên xú tiểu tử mà tiểu đệ đã nhắc, cũng là kẻ đã cướp được Đà Long Đám trên tay của mụ ăn mày vào tối hôm trước.

Kim Diện Bà Bà tức giận xen vào nói:

- Hồng Y Lão quỷ, nói chuyện nên cẩn thận một chút, nếu còn dám kêu ta là mụ ăn mày, sợ rằng ngươi sẽ không còn một cái răng để ăn cháo!

Hồng Y Lão Tẩu giả như không nghe thấy.

Một Lão thân hình hơi cao, bước đến trước mặt Tần Lãm Phong nhìn chàng một lượt từ trên xuống dưới để dò xét, rồi giơ tay ra trước mặt chàng nói:

- Đưa đây?

- Cái gì?

- Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đám.

Tần Lãm Phong nghe xong phá lên cười, khà khà... một tràng chấn động cả đất.

Những kẻ có mặt xung quanh bị chấn động bởi tiếng cười của chàng, đầu óc choáng váng.

Lão lúc này không ngờ công lực chàng thâm hậu như vậy, cũng thầ kinh hoàng.

Tần Lãm Phong sau khi dứt cười, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

- Lão phu chính là Lão Đại Vu Phương người đứng đầu trong Hạ Lan Song Quỷ.

- Người còn lại có phải là huynh đệ của lão.

- Không sai, lão ta chính là Hạ Lan Nhị Quỷ, tên gọi là Vu Viên, lão đệ của lão phu.

Tần Lãm Phong lại lên tiếng hỏi:

- Lão sao lại muốn Tiểu Thiên Lục và Đà Long Đám?

Kim Diện Bà Bà đứng bên cạnh không để Lão trả lời liền cướp lời nói:

- Xú tiểu tử nguoi quả thật là tên cướp Đà Long Đắm của Quận Chúa ta, mau đưa đây, nếu không Lão nương sẽ cho người ném mùi lú công thần quả.

Tần Lâm Phong quay mặt ra phía Kim Diện Bà Bà nói:

- Bà Bà xin đừng giận, lát nữa vẫn bồi sẽ tường thuật lại sự việc xảy ra tối hôm trước cho bà bà được rõ.

Tần Lâm Phong lại quay về phía Vu Phương nói:

- Nói, sao lão lại muốn hai môn đồ của người ta?

Hạ Lan Đại Quỷ đáp:

- Hạ Lan Song Quỷ đã muốn, nguoi dám không giao?

- Nếu lão thắng được tại hạ thì cứ việc đánh đi.

Tần Lâm Phong nói đến đây xạ ra hai hàng nhổ tuyến sắc lạnh, lại hướng về phía Vu Phương nói:

- Tại hạ đây có một cái tật không biết tiền bồi có biết?

- Lão phu không biết.

- Tại hạ bình sinh ghét nhất những kẻ ỷ thế hiếp đáp nguoi, đã gặp tất phải ra tay trừng trị!

- Vậy nguoi dám giao đấu với lão phu?

Tần Lâm Phong trợn mắt quát:

- Không những lão mà kể cả nguoi sư đệ của lão.

Hạ Lan Song Quỷ thành danh đã lâu, thường ngày tánh tình cao ngạo, tối hôm qua trong lúc lên Thanh Thành gặp được Hồng Y Lão Tẩu, lại được cho biết Tiểu Thiên Lục hiện đang ở bên thân phương. Do Hồng Y Lão Tẩu nhận định có Đà Long xuất hiện nên không thể tham gia vào việc tranh đoạt Đà Long Đắm, sáng sớm hôm nay vừa đến đây lại gặp Kim Diện Bà Bà, đôi bên lời qua tiếng lại rồi dẫn đến động thủ, trong lúc chưa phân thắng bại, đột nhiên lại thấy Tần Lâm Phong xuất hiện.

- o O o -